

СВІТАНОК

Глашатай присутності Христа

Журнал «Світанок»

Січень 2026

Зміст

ГОЛОВНА СТАТТЯ	1
Оновлення наших обітниць	1
БІБЛІЙНІ ДОСЛІДЖЕННЯ.....	17
Підбурювання до праведності	17
Притча про блудного сина	21
Фарисей і митник	24
Ісус і Петро.....	27
ХРИСТІЯНСЬКЕ ЖИТТЯ І ВЧЕННЯ.....	31
Шляхетні березани.....	31

Слідкуйте за текстом у своїй Біблії!

Оновлення наших обітниць

«Коли ти даси обітницю Господу, Богу своєму, не зволікай її виконати, бо це буде гріхом для тебе, і Господь, Бог твій, неодмінно вимагатиме від тебе її виконання».

Повторення Закону 23:21

Протягом багатьох поколінь початок нового року часто асоціювався з рішенням поставити собі певні нові цілі. Тому це саме час подумати про те, щоб взяти на себе зобов'язання, які покращать наше життя. З настанням Нового 2026 року багато хто з Божого народу також скористається нагодою для урочистого роздуму про своє посвячене життя в новизні. Вони знову присвятять себе, переорієнтуються і будуть прагнути до вищого зростання як послідовники Ісуса, а також будуть більш вірними у виконанні своїх обітниць посвячення, жертви та служіння Господу, навіть до смерті.

Перегортання нової сторінки в наших календарях — чудовий час для роздумів про велику доброту, милосердя та благословення, отримані від люблячих рук нашого Небесного Батька протягом Січень 2026 року

року, що закінчується. Ми робимо це з великою радістю та вдячністю. Це також час дивитися вперед з посиленням очікуванням і надією, оскільки ми бачимо все більше доказів того, що давно обіцяне Царство Христа ближче, ніж коли ми вперше повірили (Римлянам 13:11). Ми з нетерпінням чекаємо на можливість використати наш час, таланти та можливості в нових способах, щоб служити нашому люблячому Небесному Отцю та Його народу. Ми також продовжуватимемо готуватися, щоб розділити з Ним Його остаточні плани та чудову мету принести благословення життя та миру бідній, хворий на гріх та вмираючій людській родині, а також забезпечити примирення для всіх слухняних під управлінням майбутнього Царства миру Христа.

Складання обітниці

«Давати обітницю» означає урочисто обіцяти або зобов'язуватися зробити певну річ. Коли щирий послідовник нашого Господа Ісуса дає обітницю, це відображає стан серця брата чи сестри і символізує життя повної відданості та служіння Небесному Отцю. Це передбачає жертвування всього, що ми маємо, і всього, чим ми сподіваємося бути. (Псалми 50:5; 1 Петра 2:5). Давати обітницю Богу потрібно з повним наміром

виконати цю обіцянку і бути вірним їй. Син Давида, Соломон, говорив про серйозність давання обітниць і вірного їх виконання, коли писав: «Коли ти даси обіцянку Богу, не зволікай її виконувати, бо Бог не має задоволення від дурнів. Дотримуйся всіх обіцянок, які ти даєш Йому. Краще нічого не говорити, ніж давати обіцянку і не виконувати її». Еклезіаст 5:4,5

Жива жертва

Всі однодумні діти Божі надихаються мудрою порадою апостола Павла, який писав: «Тому, брати і сестри, благаю вас, з огляду на Боже милосердя, принесіть ваші тіла як живу жертву, святу і приємну Богу — це ваше справжнє і належне поклоніння. Не пристосовуйтеся до цього світу, але змінюйтеся, оновлюючи свій розум. Тоді ви зможете перевірити і визнати, що є воля Божа — добра, приємна і досконала». Римлянам 12:1,2

Натхненне закликом Павла принести своє життя в жертву Небесному Отцю звернене тільки до тих, хто повністю віддав своє серце і життя Господу і був виправданий кров'ю жертви Ісуса (Римлянам 5:8,9; 1 Петра 1:18,19). Ці люди були покликані і обрані Богом у цей прийнятний час жертви. Як стародавні первосвященики Ізраїлю приносили

себе в жертву Богу, так само вчинив і Ісус. «На відміну від тих інших первосвящеників, йому не потрібно щодня приносити жертви. Вони робили це спочатку за свої гріхи, а потім за гріхи народу. Але Ісус зробив це раз і назавжди, коли приніс себе в жертву за гріхи народу. Закон призначав первосвящеників, які були обмежені людською слабкістю. Але після того, як був даний закон, Бог призначив Свого Сина з клятвою, і Його Син став досконалим Первосвящеником навіки». Євреїв 7:27,28

Апостол цінував свою привілею жити життям, присвяченим Богу. У своєму листі до улюбленого Тимофія він нагадав йому: «Це вірне слово: якщо ми з Ним помираємо, то з Ним і житимемо; якщо терпимо, то з Ним і царюватимемо; якщо зречемося Його, то й Він зречеться нас; якщо ми невірні, то Він вірний, бо не може зректися Себе самого». 2 Тимофія 2:11-13

Найвищий пріоритет

Апостол Петро говорив про наше слідування за Ісусом і наголошував на важливості зробити це найвищим пріоритетом у житті. «Через це Він дав нам Свої дорогоцінні і великі обітницї, щоб ви стали учасниками божественної природи, уникнувши розбещення, яке є у світі через гріховні

бажання. Саме тому докладайте всіх зусиль, щоб доповнити свою віру чеснотою, а чесноту – знанням, а знання – самоконтролем, а самоконтроль – стійкістю, а стійкість – благочестям, а благочестя – братньою любов'ю (), а братню любов – любов'ю». 2 Петра 1:4-7

Продовжуючи, апостол додає: «Тому, брати, тим більше старайтеся підтвердити своє покликання і вибрання, бо, якщо ви це зробите, ви ніколи не впадете; так вам буде щедро забезпечено вхід у вічне царство нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа». 2 Петра 1:10,11

Здобуття Христа

Павло написав дуже особистий звіт про свої власні переживання у листі до церкви в Філіппах, який є для нас важливим уроком. Він сказав: «Усе, що я мав, я вважав за втрату заради Христа. Насправді, я вважаю все втратою через неперевершену цінність пізнання Христа Ісуса, мого Господа. Заради Нього я зазнав втрати всього і вважаю це сміттям, щоб здобути Христа і бути знайденим у Ньому, не маючи власної праведності, що походить від закону, а праведність, що походить від віри в Христа, праведність від Бога, яка залежить від віри, – щоб пізнати Його і силу Його воскресіння, і розділити

Його страждання, ставши подібним до Нього в Його смерті, щоб будь-яким чином досягти воскресіння з мертвих». Філіп'ян 3:7-11

Апостол говорить нам, що він був готовий відмовитися від усіх особистих сподівань, амбіцій і почестей, щоб отримати прихильність Христа. Так само має бути і з християнином. Усі інші інтереси та земні переваги не мають тривалої цінності. Вони бліднуть у порівнянні з небесною надією та досягненням божественної прихильності і благословення як «спадкоємці Божі та співспадкоємці Христа». Римлянам 8:16,17

Ісус навчав притчами

Важливий урок про те, як ми виконуємо свої обітниці Небесному Отцю, дав нам Учитель, коли розповів притчу про таланти. «Знову ж таки, Царство Небесне можна проілюструвати історією про чоловіка, який вирушив у далеку подорож. Він скликав своїх слуг і довірив їм свої гроші на час своєї відсутності. Одному він дав п'ять мішків срібла, іншому — два мішки срібла, а останньому — один мішок срібла, розділивши їх пропорційно до їхніх здібностей. Потім він вирушив у подорож» (Матвія 25:14,15). З П'ятидесятниці кожен з посвячених послідовників Ісуса несе

відповідальність перед Богом відповідно до своїх здібностей. Це проявляється у їхній вірності у використанні того, що вони мають, у служінні Йому, включаючи свій час, вплив і можливості. «Що б ви не давали, це прийнятно, якщо ви даєте це охоче. І давайте відповідно до того, що ви маєте, а не до того, чого ви не маєте» (2 Коринтян 8:12).

П'ять талантів і два

Продовжуючи притчу, Ісус сказав: «Слуга, який отримав п'ять мішків срібла, почав інвестувати гроші і заробив ще п'ять. Слуга з двома мішками срібла також пішов працювати і заробив ще два. Але слуга, який отримав один мішок срібла, викопав яму в землі і сховав гроші господаря». Матвія 25:16-18

Відповідальні управителі будуть шукати і знаходити способи і місця, де вони можуть використовувати свої таланти, які повністю присвячені Небесному Отцю. Вони використовують освячену мудрість і розсудливість на свою користь під провидінням і керівництвом Божого Слова. Наш обов'язок – вивчати, як ми можемо найкраще використовувати свої таланти, щоб отримати найбільшу користь і принести славу і честь

Господу. Слуга, який мав один талант, не проявив належного розсуду, а недбало закопав свій талант у земних бажаннях і прагненнях, тим самим продемонструвавши відсутність любові та вдячності Богу за отримані від Нього благословення.

Тоді Ісус сказав: «Через довгий час їхній господар повернувся з подорожі і покликав їх, щоб вони відзвітували, як вони використали його гроші. Слуга, якому він довірив п'ять мішків срібла, підійшов з п'ятьма додатковими і сказав: «Господи, ти дав мені п'ять мішків срібла, щоб я їх вклав, і я заробив ще п'ять. Господар був сповнений похвали. Добре, добрий і вірний слуго. Ти був вірним у розпорядженні цією невеликою сумою, тож тепер я доручу тобі набагато більше. Прийди і розділи радість свого господаря! Слуга, який отримав два мішки срібла, підійшов і сказав: «Господи, ти дав мені два мішки срібла, щоб я їх вклав, і я заробив ще два. Господар сказав: «Добре, мій добрий і вірний слуго. Ти був вірним у розпорядженні цією невеликою сумою, тож тепер я доручу тобі набагато більше. Прийди і розділи радість свого господаря!» Матвія 25:19-23

Заява в притчі про те, що Господь пізніше отримав звіт від своїх слуг, вказує на те, що кожен

з послідовників Ісуса судиться за вірність у використанні талантів, здібностей і можливостей, наданих їм під час їхнього християнського шляху. Апостол Петро сказав: «Настав час, коли суд повинен початися з дому Божого» (1 Петра 4:17). До цієї думки Павло додав: «Ми працюємо, щоб, присутні чи відсутні, бути прийняті Ним. Бо всі ми мусимо з'явитися перед судом Христовим, щоб кожен отримав за своїми вчинками, згідно з тим, що він зробив, чи то добре, чи то зле». 2 Коринтян 5:9,10

Неприбутковий слуга

Продовжуючи притчу, ми читаємо: «Тоді підійшов той, хто отримав один талант, і сказав: «Господи, я знав, що ти суворий чоловік, що жнивуєш, де не сів, і збираєш, де не розсіяв. Злякавшись, я пішов і сховав твій талант у землю. Ось, бери своє! Його господар відповів йому: «Ти, злий і ледачий слуга! Ти знав, що я жниву там, де не сів, і збираю там, де не сів? Тоді ти повинен був віддати мої гроші банкірам. Коли я повернувся, я б отримав свої гроші з відсотками». Матвія 25:24-27

Неприбутковий слуга, який мав один талант, служить важливим орієнтиром, як показано в наступних віршах: «Тоді господар сказав:

«Заберіть у нього талант і дайте тому, хто має десять талантів, бо кожному, хто має щось, буде дано більше, і він матиме більше, ніж достатньо. А у того, хто нічого не має, навіть те, що він має, буде відібрано». Матвія 25:28,29

Через цю притчу Ісус навчив, що ті, хто не використовують можливості та привілеї, які їм надані для служіння Богу, будуть позбавлені цих привілеїв. Вони будуть передані іншим, хто був вірним у використанні своїх талантів і можливостей з користю.

Виклик сатани

Наш Господь Ісус є для нас найвищим прикладом повної відданості, якому ми маємо наслідувати. Він продемонстрував цю відданість незабаром після того, як був хрещений в річці Йордан Іваном Хрестителем. Саме в той час Небесний Отець дозволив сатані спокушати його плоттю, світом і супротивником. В Євангелії написано: «Тоді Ісус був проведений Духом у пустелю, щоб там бути спокушеним дияволом. Сорок днів і сорок ночей Він постив і дуже зголоднів» (Матвія 4:1,2).

Ісус заперечив першу пропозицію сатани, що якщо він є Сином Божим, то може наказати, щоб камені перетворилися на хліб, щоб вгамувати його голод. Ісус швидко відповів цитатою з

Писання, проголосивши: «Написано: не хлібом єдиним житиме людина, але кожним словом, що виходить з уст Божих». Матвія 4:3,4; Повторення Закону 8:3

У своїй другій спробі сатана процитував Писання-Псалом 91:11,12, яке, здавалося б, запевняло Ісуса, що якщо він дійсно є Сином Божим, то може кинутися з вершини храму, не боячись завдати собі шкоди. Знову Господь звернувся до Писання за відповіддю, яка правильно тлумачила значення того, що сатана обманливо процитував. Ісус сказав: «Не спокушай Господа, Бога свого». Матвія 4:5-7; Повторення Закону 6:16

Третя спроба сатани проти Ісуса полягала в тому, щоб перенести його думками на дуже високу гору, з якої вони могли бачити всі царства світу. Диявол запропонував віддати їх Ісусу, якщо той впаде і поклониться йому. Однак наш Господь знову відповів: «Написано: Ти поклоняйся Господу, Богу твоєму, і Йому одному служи». Матвія 4:8-10; Повторення Закону 6:13,14

Пізніше апостол Павло назвав сатану богом цього злого світу. «Сатана, який є богом цього світу, засліпив розуми тих, хто не вірить. Вони не здатні побачити славне світло Доброї Новини. Вони не розуміють цього послання про славу Христа, який є точним подобою Бога». (2 Коринтян 4:4). Коли

Ісус стояв перед Пилатом, він визнав, що матиме царство, але воно не буде «цього світу». Він сказав Пилату: «Моє царство не є царством земним. . . моє царство не є цього світу. (Іван 18:36). З цього ми розуміємо, що будь-яка участь із сатаною в правлінні цього злого світу була б гріхом з боку Ісуса. Знаючи це, Господь не дав себе обдурити пропозицією сатани.

Підготовка до війни

У своєму листі до церкви в Ефесі Павло закликає: «Нарешті, будьте сильні в Господі та в силі Його могутності. Одягніть повну зброю Божу, щоб ви могли протистояти хитрощам диявола. Бо наша боротьба не проти тіла і крові, а проти правителів, проти властей, проти сил цього темного світу і проти духовних сил зла в небесних сферах» (Ефесян 6:10-12). Апостол закликав братів до більшої віри, впевненості та довіри до сили нашого Господа. Це особливо важливо в той час, в якому ми зараз живемо.

«Тому одягніть на себе всю зброю Божу, щоб ви могли протистояти ворогу в час зла. Тоді після битви ви все ще будете стояти твердо. Стойте на своєму місці, одягнувши пояс істини і броню Божої праведності. Взуйте ноги в мир, що походить від Доброї Новини, щоб ви були повністю готові. На

додаток до всього цього, підніміть щит віри, щоб зупинити вогняні стріли диявола. Одягніть спасіння як шолом, і візьміть меч Духа, який є словом Божим». Ефесеянам 6:13-17

Одягання всієї Божої зброї необхідне для захисту нас від вогняних стріл, які можуть летіти в нас, бо наша боротьба ведеться проти князя темряви і злих духів у небесних місцях. Якщо сатана зрозуміє, що ми добре захищені і чинимо йому опір завдяки благодаті і силі, наданій нам Небесним Отцем, він відступить від своїх атак, хоча завжди буде пильно стежити, чи не відкинули ми християнську зброю через недостатню пильність. Яків 4:7; 1 Петра 5:8,9

Зустрічаючи цей неспокійний світ

Вступаючи в Новий 2026 рік, ми усвідомлюємо страх і невизначеність, які зараз охоплюють народи. У багатьох так званих західних країнах посилюється поляризація поглядів уряду і народу майже на всі внутрішні та світові проблеми. Це призвело до зростання політичних і соціальних заворушень, а в деяких випадках – до насильства і вбивств. З іншого боку, штучний інтелект (ШІ) експоненціально зростає в усьому світі. Це викликає багато побоювань щодо його використання в деструктивних цілях, як проти

окремих осіб, так і проти суспільства в цілому. Поступове послаблення найму та ринку праці також викликає велике занепокоєння у багатьох людей та сімей . Це занепокоєння посилюється через перспективу того, що ШІ, стаючи все більш поширеним, призведе до ліквідації великої кількості робочих місць.

На світовій арені війна між Росією та Україною триває без будь-якої домовленості про остаточне мирне вирішення. Хоча Ізраїль і Хамас нещодавно домовилися про припинення вогню та деякі інші положення, ситуація в Ізраїлі та на Близькому Сході загалом залишається вибухонебезпечною, з потенційними конфліктами, атаками та можливим відновленням повномасштабної війни. До цього додається зростання антисемітизму в багатьох країнах, оскільки люди та народи все частіше звинувачують Ізраїль у багатьох проблемах, з якими стикається ця частина світу. Терористичні організації все ще діють у різних частинах світу, змушуючи багатьох боятися, коли і де може статися черговий напад. Ці та багато інших свідчень зростаючої нестабільності у світі на початку 2026 року, безсумнівно, нагадують слова Павла: «У останні дні настануть небезпечні часи». (2 Тимофія 3:1) Тому для християн дуже важливо усвідомлювати необхідність одягати

повну зброю Божу і зберігати рішучість вести добру боротьбу віри. 1 Тимофія 6:12

Щоденне нагадування

Багато студентів Біблії знайомі з читанням «Мое ранкове рішення», яке було чудовим джерелом щоденної допомоги та заохочення для багатьох християн. Давайте продовжувати радіти його чудовим благословенням, прагнучи упевнитися у своєму покликанні та виборі. Ми включаємо його сюди як нагадування про нашу відповідальність і привілей поновити наші обітниці Господу зараз і протягом усього Нового року, що стоїть перед нами.

Моє ранкове рішення

Моєю першою думкою буде: «Чим я віддячу Господу за всі Його благодіяння до мене? Я візьму чашу спасіння і прикличу ім'я Господа [про благодать, щоб допомогти]. Я виконаю свої обітниці Всевишньому». Псалми 116:12-14

Пам'ятаючи про божественне покликання: «Зберіть до мене моїх святих, тих, хто уклав зі мною завіт жертвою» (Псалми 50:5), я вирішую, що з Божою допомогою я сьогодні, як святий Божий, виконаю свої обітниці, продовжуючи жертвувати плоттю та її інтересами, щоб

отримати небесну спадщину у спільному спадкуванні з моїм Спасителем.

Я буду прагнути бути простим і щирим до всіх.

Я буду прагнути догоджати і шанувати не себе, а Господа.

Я буду обережно шанувати Господа своїми устами, щоб мої слова були лагідними і благословенними для всіх.

Я буду прагнути бути вірним Господу, Істині, братам і всім, з ким я маю справу, не тільки у великих справах, але й у дрібних речах життя.

Довіряючи себе божественній опіці та провидінню, яке керує всіма моїми інтересами для мого найвищого благополуччя, я буду прагнути не тільки бути чистим серцем, але й відкидати всі тривоги, все невдоволення, все зневіру.

Я не буду нарікати чи скаржитися на те, що дозволяє провидіння Господне, бо

«Віра може твердо довіряти Йому, хай що б не сталося».

Біблійні дослідження

Урок на 4 січня

Підбурювання до праведності

Ключові вірші: *«Якщо ми кажемо, що не маємо гріха, то обманюємо себе, і правди в нас немає. Якщо ми визнаємо наші гріхи, то Він вірний і справедливий, щоб простити нам гріхи і очистити нас від усякої неправди».*

1 Івана 1:8,9

Вибрані уривки з Писання:

1 Івана 1:5-10; 2:1-8

Вчені вважають, що це послання було написано приблизно в 90 році н. е. На той час християнство набуло значного поширення, і віруючі були розсіяні по всьому язичницькому світу. Багато речей у християнстві приваблювали грецьких філософів того часу. Однак вони прагнули поєднати його зі своїми язичницькими філософіями, і багато хто з них став так званими «християнськими філософами». Апостол Павло

застерігав, що це було «протилежністю того, що помилково називають знанням». 1 Тимофія 6:20

Послання Івана було написане, щоб зміцнити християн проти цих підривних вчень філософів. Він закликав їх триматися тільки вчень Ісуса і апостолів і вважати ці філософські вчення брехнею. Всіх таких фальшивих вчителів слід було вважати представниками «багатьох антихристів», або противників Христа, про яких апостол Іван попереджав, що вони «навіть зараз» є у світі. 1 Івана 2:18

Метою Івана при написанні цього послання було спонукати їх до праведності: «Я пишу вам, діточки, бо ваші гріхи прощені заради Його імені. Я пишу вам, отці, бо ви пізнали Того, Хто є від початку. Я пишу вам, юнаки, бо ви перемогли лукавого. Я пишу вам, діточки, бо ви пізнали Отця. Я написав вам, отці, бо ви пізнали Того, Хто є від початку. Я написав вам, юнаки, бо ви сильні, і слово Боже перебуває у вас, і ви перемогли лукавого». 1 Івана 2:12-14

На момент написання цього листа апостол Іван був уже досить старим. Він став дуже м'яким за характером завдяки своєму досвіду і тому говорив дуже ніжно як до зрілих, так і до нових у вірі. Він бажав, щоб вони усвідомили важливу

відповідальність утримуватися від гріха, продовжувати жити в Божій любові і таким чином дозрівати у Христі.

Варто зазначити, що більшість християн ніколи не відчують повноти радості, миру та благословення, які вони могли б мати. Багато хто задовольняється першими принципами вчення Христа і, як «немовлята», не йдуть далі до повного розвитку цих принципів у жертві та служінні. (1 Коринтян 3:1). Іван прагнув пробудити розум і серця віруючих до усвідомлення і використання своїх привілеїв у Христі, щоб тим самим вони могли зростати і розвиватися в Ньому.

«Те, що було від початку, що ми чули, що бачили своїми очима», від початку служіння Ісуса, було свідченням Івана. (1 Івана 1:1). Він та інші апостоли бачили Христа в Його житті та смерті; вони бачили Його після Його воскресіння; вони знали, що це було правдою. Апостоли втратили все, проповідуючи слово Істини. Філіп'ян 3:8

Свідчення, на якому ґрунтується християнська віра, належить не людині, а Богу. Людина не мала свідчення з цього приводу, яке варто було б слухати, доки Бог не промовив, спочатку через Ісуса, а потім через апостолів. Оскільки вони бачили і знали Ісуса, ми маємо їхнє надійне

свідчення, і їхнє «свідчення є правдивим». Івана
21:24

Притча про блудного сина

Ключовий вірш: «Бо цей мій син був мертвий, а тепер ожив; був загублений, а тепер знайшовся. І вони почали веселитися».
Лука 15:24

Вибрані уривки з Писання:
Лука 15:11-24

Притча про блудного сина починається такими словами: «У одного чоловіка було двоє синів. Молодший син сказав батькові: «Я хочу отримати свою частку спадку, перш ніж ти помреш». Тож батько погодився розділити своє майно між синами. Через кілька днів молодший син спакував усі свої речі і переїхав до далекої країни, де розтратив усі свої гроші на розпусне життя. Коли його гроші закінчилися, на землю насунувся великий голод, і він почав голодувати». Лука 15:11-14

Ця притча в загальному сенсі ілюструє Боже ставлення до всього людства. Молодший син, отримавши багато від батька, покинув його дім і розтратив все, що отримав, витративши це « » на

розпусне життя. Покинувши привілеї батьківського дому, він ілюструє всіх тих, хто впав у гріх і став «мертвим у провинах і гріхах». Ефесянам 2:1; Римлянам 3:23

Усвідомивши свою нерозсудливість, молодший син пізніше смиренно повернувся до батька. Він сказав: «Я піду додому, до свого батька, і скажу: батьку, я згрішив проти неба і проти тебе, і я більше не гідний називатися твоїм сином. Прийми мене, будь ласка, як найманого робітника». І він повернувся додому, до свого батька. А коли він був ще далеко, батько побачив його. Сповнений любові та співчуття, він побіг до свого сина, обійняв його і поцілував». Лука 15:18-20

Непокірний син усвідомив свої помилки і повернувся до батька, який радо прийняв його. Для батька він був мертвий, поки був далеко. Однак, коли він добровільно повернувся, він знову ожив. Як чудово це ілюструє нам глибину, широту, висоту і глибину Божої любові. Розповідаючи цю притчу, Ісус хотів, щоб його слухачі отримали ілюстрацію Божої доброти і турботи в його бажанні повернути загублене людство. Дійсно, всі були загублені через гріх Адама, але всі матимуть можливість отримати життя через Христа. «Оскільки через людину прийшла смерть, через людину прийшло також

воскресіння мертвих. Бо як в Адамі всі вмирають, так і в Христі всі будуть оживілі». 1 Коринтян 15:21,22

В іншому уроці з цієї притчі батько добре представляє Єгови Бога; старший син ілюструє вірних слуг Ізраїлю та пророків Старого Завіту; а молодший син представляє решту народу, який був в основному схильний до свавілля та непокірності щодо божественного закону. Оскільки народ Ізраїлю в цілому відкинув Ісуса як свого Месію і розіп'яв його, він був відкинутий Богом. Ісус сказав: «Ось, ваш дім залишається вам пустим». Матвія 23:38

Однак, подібно до неслухняного сина, Ізраїль також повернеться до повної прихильності Бога. «І так весь Ізраїль буде спасений. Як сказано в Писанні: «Той, хто рятує, прийде з Єрусалиму, і він відверне Ізраїль від безбожності. І це є мій завіт з ними, що я зніму їхні гріхи. ... Бо Бог підкорив усіх непокорі, щоб усім їм помилувати. О, глибина багатства, мудрості та знання Божого! Як незбагненні Його суди та нерозшукані Його дороги!» Римлянам 11:26-33

Фарисей і митник

Ключовий вірш: *«Кажу вам, що цей чоловік пішов до свого дому виправданим, а не той інший, бо кожен, хто підносить себе, буде понижений, а хто понижує себе, той буде піднесений».*
Лука 18:14

Вибрані уривки з Писання:
Лука 18:9-14

Фарисеї вважалися дуже релігійною групою серед євреїв. Вони були побожними, принаймні зовні, і дуже суворо дотримувалися своїх традицій. Однак, як говорить нам Господь, внутрішньо вони як група були далекі від праведності. «Горе вам, книжники і фарисеї, лицеміри!» Ісус, оскільки міг читати їхні серця, мав право додатково заявити, що вони подібні до гробниць, зовні красивих і білих, а всередині повних гнилі. Матвія 23:27

Сьогодні серед християн існують подібні групи — ті, хто зовні моральний, дуже прискіпливий, суворий, скрупульозний, але все ж не подобається Господу. Вони пишаються своєю

праведністю і не усвідомлюють, що, хоча вони, можливо, і є менш розбещеними, ніж інші, їм немає чим хвалитися. Вони, як і все людство, далекі від справжньої досконалості. «Немає праведного, ні одного. ... Всі вони збилися з дороги» (Римлянам 3:10-12). Притча з нашого уроку має на меті показати, що Бог з більшою симпатією і співчуттям дивиться на більш грішну людину, яка є смиренною і визнає свій стан, ніж на морально кращу людину, яка хвалиться своєю уявною праведністю.

Притча починається так: «Двоє людей пішли до храму помолитися: один фарисей, а другий митник. Фарисей став і молився сам до себе: Боже, дякую Тобі, що я не такий, як інші люди: грабіжники, несправедливі, перелюбники, або навіть як цей митник. Я двічі на тиждень пошу, даю десятину з усього, що маю» (Лука 18:10-12). (Лука 18:10-12). Самоправедний фарисей, очевидно, у багатьох відношеннях був добродісною людиною. Однак він був дуже гордим і хвалився своїми праведними вчинками. Він також дуже швидко засуджував інших, що було явною ознакою поганого стану його серця.

Інший чоловік у притчі – митник, або збирач податків – належав до нижчого класу і, як правило, був зневажений людьми. Він мав багато

слабкостей і гріховних вад, але усвідомлював свій стан. «Митник, стоячи далеко, навіть не піднімав очей до неба, а бив себе в груди, кажучи: Боже, будь милостивий до мене, грішника» (Лука 18:13).

Всі християни, завдяки своїм стосункам з Богом, покриттю своїх гріхів, народженню від Духа і перетворенню, що відбувається в їхніх серцях, мають усі підстави дякувати Господу. Однак вони не мають чим хвалитися, або, як каже апостол Павло: «Хто тебе відрізняє від інших? Що ти маєш, чого не отримав? ... Чому ти хвалишся, ніби ти цього не отримав? 1 Коринтян 4:7

Отже, якщо ми визнаємо, що відмінність між нами та іншими є результатом дії Господа та Його благодаті в нас, а не нашої власної заслуги, то це є правильним ставленням серця. Всі, хто усвідомлює це, можуть щиро дякувати Господу за те, що в цьому відношенні вони відрізняються від інших. Тільки завдяки Богу та Його Сину, Ісусу Христу, ми є іншими. «Бо благодаттю ви спасенні через віру, і це не від вас, це дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився. Бо ми Його твір, створені в Христі Ісусі». Ефесеянам 2:8-10

Ісус і Петро

**Ключовий вірш: «Втретє він сказав йому:
Симоне, сину Йоана, чи любиш ти мене?
Петро був засмучений, бо Ісус втретє
запитав його: Чи любиш ти мене? Він
відповів: Господи, ти все знаєш, ти знаєш,
що я люблю тебе.
Ісус сказав: «Паси моїх овець».
Іван 21:17**

**Вибрані уривки з Писання:
Іван 21:15-19**

У нашому ключовому вірші воскреслий Ісус втретє запитав Петра, чи любить він Його. Почувши це питання втретє, Петро, мабуть, згадав сцену в суді Каяфи, коли він тричі зрекся свого Вчителя, навіть проклинаючи Його (Матвія 26:69-75). Тричі Петро зрікся Господа, і тепер тричі Господь хотів, щоб він підтвердив свою відданість Йому. Таким чином Петро отримав би додаткові запевнення у повній відновленні любові та прихильності свого Вчителя. Ці три запитання, поставлені Петру, є єдиними зафіксованими згадками, що нагадують про його зречення

Господа, звільняючи його від будь-яких подальших докорів.

У своєму запитанні до Петра Господь просто запитав: «Чи любиш ти мене?» Учитель не дорікав йому за три зради, а просто хотів переконатися в глибині любові та відданості Петра. Можливо, ми б вважали за необхідне, щоб Петро спочатку вибачився. Давайте добре засвоїмо цей урок: докоряти іншим дуже м'яко, натяком, а не прямим звинуваченням; запитуючи про їхній теперішній стан серця, а не про колишній стан, в якому вони, можливо, помилялися. Питання Ісуса до Петра також мали важливу мету: протидіяти його схильності любити і служити своєму рибальському бізнесу більше, ніж справі Христа.

Коли наш Господь запитав Петра «чи любиш ти мене?» у перших двох запитаннях, було вжито грецьке слово «агарао», яке означає любов у її найвищій формі — безкорисливу, жертовну і повністю віддану, незалежно від обставин чи винагороди. Тепер, у третьому запитанні, використовується грецьке слово «phileo», що означає сімейну любов, братську прихильність і дружбу. Петро засмутився через це. Він знав, що любив Учителя братською любов'ю і

прихильністю, але усвідомив, що ще не досяг найвищої форми любові — «агарао».

Однією з найбільш похвальних рис характеру Петра була його наполегливість. Якщо він робив помилку, то швидко змінював курс, як тільки на це звертали його увагу. Він відчував каяття, що між ним і Господом була якась хмара, яку його покаяння не повністю усунуло. Ісус знав, що серце Петра було чистим. Замість того, щоб наголошувати на його колишній помилці, він повідомив Петру про роботу, яку хотів, щоб той виконував. Просячи Петра «пасти моїх ягнят» і «моїх овець», Ісус підкреслює, що тепер заняттям Петра має бути догляд за його стадом, а не рибальство (Іван 21:15-17). Господь нагадував Петру, що раніше він покликав його бути «рибалкою людей». Знаючи, що його серце все ще вірне і ревне, Ісус поновив це доручення. Матвія 4:19

Якби Петро продовжував займатися рибальством і нехтував вівцями Господа, його дії суперечили б його відповіді. Це було б любов'ю на словах, але не на ділі і не в істині. Ми також маємо винести урок з цього досвіду. У гармонії зі словами Ісуса, давайте залишити позаду світські цілі та амбіції і щиро присвятити себе, як Петро, служінню

потребам духовних овець, наших братів у Христі.
1 Петра 4:10,11

Шляхетні берейани

«А берейські юдеї були благородніші за тих, що в Солуні, бо вони прийняли слово з великим бажанням і щодня досліджували Писання, щоб перевірити, чи правдиве те, що Павло говорив. В результаті багато з них увірували, а також деякі знатні грецькі жінки та багато грецьких чоловіків».
Дії 17:11,12

З настанням нового року настав час нагадати всім, хто шукає істину в Біблії, про важливість ретельного вивчення Слова Божого. Біблія загальноновизнана як найвеличніша книга всіх часів. Її давня історія сягає самих початків дивовижного творіння землі та її остаточної підготовки як домівки для Божого земного творіння. На її сторінках містяться переконливі докази її важливості та значення для людської родини. Протягом століть вона була прийнята незліченною кількістю людей як натхненне Богом Слово нашого люблячого Небесного Отця, великого Бога всесвіту.

Вчення та праведні принципи Біблії виділяють її серед усіх інших книг, і вона залишається
Січень 2026 року

еталоном Істини навіть у нашому сучасному світі. Її головна тема — спокута та остаточне відновлення людської родини від руйнівних наслідків гріха та смерті — міститься в різних книгах, написаних багатьма авторами протягом довгих століть. Це підкреслює божественну гармонію та мету Біблії. Таким чином, наша увага привертається до різних принципів Істини, в яких кожен натхненний автор гармонує з тими, що написали інші, але в інший час і в іншому місці.

Святе Слово Боже називають справжнім факелом цивілізації. Його моральні та етичні вчення вплинули на свідомість людства, спонукаючи його до благороднішого життя, більше, ніж будь-яка інша книга. Це майже невичерпне джерело натхнених і втішних послань. Багато хто вважає Біблію джерелом втіхи в часи смутку. Інші знаходять в ній силу, щоб зіткнутися з невизначеними ситуаціями життя, а деякі звертаються до її численних уроків, щоб знайти заспокоєння.

Зокрема, Біблія є підручником християнства. Вона розкриває чудовий план і мету Небесного Отця у створенні Його людської родини та її спасінні. Це послання веде до величного і остаточного завершення, яке досягне кульмінації в майбутньому правлінні славного царства

Христа, що матиме владу і авторитет над усією землею. Це, як каже Біблія « », є «згідно з віковим планом», який Бог «склав для помазаного Ісуса, нашого Господа». Ефесеянам 3:11

Щодо чудового автора Біблії та його вічного задуму, псалмист Давид писав: «Небеса проголошують славу Божу, а небо розповідає про діла Його рук. День за днем вони промовляють, ніч за ніччю вони відкривають знання. Вони не мають мови, не використовують слів, від них не чути жодного звуку. Та їхній голос лунає по всій землі, їхні слова доходять до кінців світу. На небі Бог поставив намет для сонця. Воно подібне до нареченого, що виходить зі своєї кімнати, до чемпіона, який радіє, щоб пробігти свій шлях. Воно сходить на одному кінці неба і робить свій оберт до іншого; ніщо не позбавлене його тепла. Закон Господній досконалий, він освіжає душу. Постанови Господні надійні, вони роблять мудрими простих. Заповіді Господні праведні, вони радують серце. Накази Господні ясні, вони просвічують очі. Страх Господній чистий, він залишається навіки. Постанови Господні тверді, всі вони справедливі. Вони дорожчі за золото, за багато чистого золота; вони солодші за мед, за мед з стільників. Псалми 19:1-10

Служіння вірі

Коли засновувалася рання Церква, апостол Павло та його супутники багато подорожували, щоб служити Істиною новонаверненим християнам. Вони допомагали цим новим братам у Христі організовувати громади для вивчення, служіння та спілкування. Завдяки великій мудрості та провидінню Бога, Лука, історик і автор Книги Діянь, записав багато з цих важливих подій. Дії 1:1,2; Лука 1:1-4

Знання Істини, яке проповідували Павло та інші, проголошувало план і мету Небесного Отця щодо остаточного спасіння і примирення Його грішної і вмираючої людської родини. (Ефесянам 1:13; Колоссянам 1:20; Тита 2:11). Святий Дух Істини також відкрив шлях для маленької отари вірних послідовників Христа, щоб вони прагнули до небесного покликання і отримали місце в нареченій Христа. Таким чином, ми маємо впевненість: «Не бійтеся, маленька отаро, бо вашому Отцю завгодно дати вам Царство» (Лука 12:32).

Ті, хто вірні, матимуть привілей розділити з прославленим Господом Його небесне царство і поширити благословення на всі родини землі (Буття 22:16-18). Ця славна домовленість також

передбачає воскресіння всіх, хто перебуває в могилах, — тих, хто несвідомо чекає на встановлення того майбутнього царства під праведним правлінням Христа (). Івана 5:28,29; Дії 24:15; 1 Коринтян 15:25,26

Конфлікти на шляху

Під час тривалих подорожей апостолів з метою поширення радісної звістки про радість, багато нових християнських віруючих були приведені до віри, до розуміння Істини та спілкування з народом Господнім. Однак, упередження та конфлікти часто виникали і супроводжували Павла та його супутників, куди б вони не йшли. Існувало протистояння між тими, хто твердо дотримувався звичних вчень єврейського Закону, і тими, хто навчав нових доктрин Ісуса Христа. У більшості випадків ці вчення багато хто чув вперше.

Безпосередньо перед тим, як відбулася подія, описана в нашому уривку, Павло і Сила вночі втекли з Солуня до Береї (Дії 17:10). Коли вони прибули, їх благословив прийом, який вони отримали в місцевій синагозі. Вони були дуже вражені жвавим інтересом братів і їхнім духовним зростанням у вивченні Слова Божого, і вони відзначили, що це виділяло їх як

«благородніших» за тих, хто належав до громади в Солуні.

Чудова риса

Слово «благородний», яке вживається в цьому випадку, вказує на чудові якості розуму і характеру, які проявили брати у Христі в Береї, коли вони досліджували Писання. Очевидно, що вони прагнули прийняти вчення і настанови Істини як свої власні. Більш точно прочитання цього уривка розширює думку про благородство духу, і саме так це передано в інших перекладах Біблії. Для порівняння прочитаємо: «А ці були благородніші за тих у Солуні, бо прийняли слово з великим бажанням, щодня досліджуючи Писання, щоб перевірити, чи так це є. Тому багато з них увірували, а також деякі видатні грецькі жінки та чоловіки» (Дії 17:11, 12). (Дії 17:11,12). Таким чином підкреслюється бажання цих братів не тільки щодня досліджувати Писання, але й прагнути ретельно і з «великим завзяттям» вивчати та перевіряти їх.

Свідчення Павла і Петра

Павло застерігав братів у церкві в Солуні: «Все випробуйте, а що добре — того тримайтеся» (1 Солунян 5:21). Пишучи своєму улюбленому

братові Тимофію, апостол заохочував його: «Намагайся представити себе перед Богом достойним, як працівник, що не має чого соромитися, який правильно розрізняє [поводиться з] словом істини». (2 Тимофія 2:15). Пізніше він застеріг: «Тримайся того, чого навчився і в чому переконався, знаючи, від кого ти навчився, і що з дитинства ти знаєш Святе Письмо, яке може зробити тебе мудрим для спасіння через віру в Христа Ісуса. Усе Писання, натхненне Богом, дійсно корисне для навчання, для переконання, для виправлення, для дисципліни, що є в праведності, щоб людина Божа була досконала, досконало придатна для всякого доброго діла». 2 Тимофія 3:14-17

У своєму першому посланні апостол Петро подібним чином закликав: «Як кожен отримав дар, так служіть ним один одному, як добрі управителі різноманітної благодаті Божої. Якщо хтось говорить, нехай говорить як слова Божі; якщо хтось служить, нехай служить як з сили, яку дає Бог, щоб у всьому прославлявся Бог через Ісуса Христа, якому належить слава і сила на віки віків. Амінь». 1 Петра 4:10,11

Коли їх приймають з правильним настроєм серця, настанови та заохочення апостолів Павла, Петра та інших допомагають розвинути дух, подібний до

Христа, у всіх послідовників Господа з часів П'ятидесятниці. Це включає в себе те, що вони є правильними управителями Істини, що є важливим уроком для всіх християн, яким слід наслідувати. Це особливо актуально зараз для тих, хто живе в останні роки цього «нинішнього злого світу». Галатів 1:4

На згадку про ці речі

Чудові слова Петра, написані майже дві тисячі років тому, продовжують бути благословенням для нас, послідовників Христа. Він проголосив: «Я завжди буду нагадувати вам про ці речі, навіть якщо ви вже знаєте їх і твердо стоїте в істині, якої вас навчили. І це правильно, що я повинен продовжувати нагадувати вам про це, поки я живий. Бо наш Господь Ісус Христос показав мені, що я незабаром покину це земне життя, тому я буду наполегливо працювати, щоб ви завжди пам'ятали про це після моєї смерті. 2 Петра 1:12-15

Апостол постійно проповідував слова Істини, які він отримав від нашого Господа Ісуса під час свого земного служіння. «Ми не слідували хитромудрим байкам, коли сповіщали вам про силу і прихід [грецькою: присутність] нашого Господа Ісуса Христа, але були очевидцями Його

величі. Бо Він отримав від Бога Отця честь і славу, коли до Нього пролунав голос із величної слави: «Це Мій улюблений Син, в якому Я маю вподобання». І цей голос, що пролунав із неба, ми чули, коли були з Ним на святій горі». 2 Петра 1:16-18

Петро ще більше підкреслив, що ми отримуємо Істину через Святого Духа, силу і вплив Бога. «Ми маємо ще більшу впевненість у посланні, проголошеному пророками. Ви повинні уважно прислухатися до того, що вони написали, бо їхні слова подібні до світильника, що світить у темному місці, доки не настане Світанок і Христос, Зоря Ранкова, не засяє у ваших серцях. Перш за все, ви повинні усвідомити, що жодне пророцтво в Писанні не походило від власного розуміння пророка або від людської ініціативи. Ні, ці пророки були натхненні Святим Духом і говорили від Бога». 2 Петра 1:19-21

У своєму першому листі Петро чітко зазначив, що його слова були адресовані тим, хто повністю присвятив своє життя Богу: «Щоб випробування вашої віри, яке є набагато дорожчим за золото, що гине, хоча й випробовується вогнем, виявилось на славу, честь і хвалу при явленні [одкровенні] Ісуса Христа: Якого, не бачивши, ви любите; в якого, хоча тепер не бачите, але

віруючи, радієте невимовною і славною радістю, отримуючи кінець [результат або наслідок] вашої віри, а саме спасіння ваших душ». 1 Петра 1:7-9

Ці слова Істини не були відкриті нікому іншому, ні стародавнім пророкам, ні навіть ангелам. Він пояснив: «Про це спасіння пророки ретельно запитували і шукали, пророкуючи про благодать, яка мала прийти до вас (). Вони шукали, що або який час мав на увазі Дух Христа, що був у них, коли заздалегідь свідчив про страждання Христа і про славу, яка мала настати після цього. Їм було відкрито, що вони служили не собі, а нам, про що тепер повідомляють вам ті, хто проповідував вам Євангеліє з Духом Святим, посланим з неба, про що ангели бажають подивитися. Тому підпережіть стегна вашого розуму, будьте тверезі і сподівайтесь до кінця на благодать, яка буде вам дана при явленні Ісуса Христа». 1 Петра 1:10-13

Мудрість згори

Вважається, що Послання Якова є одним із найдавніших писань Нового Заповіту. Воно представляє вчення, яке спочатку було дано євреям, які навернулися до християнства незабаром після закінчення земного служіння нашого Господа Ісуса. Яків наголошує: «Кожен добрий дар і кожен досконалий дар походить

згори, від Отця світла, у якого немає ніякої мінливості, ні тіні зміни». Якова 1:17

Небесний Отець є джерелом усієї Істини, і через Свого Святого Духа Він дає Своєму народу розуміння. «З власної волі Він породив нас словом істини, що є як первісток Його створінь. Тому, мої улюблені брати, нехай кожен буде швидким до слухання, повільним до мовлення, повільним до гніву». Яків 1:18,19

Щодо чудових дарів Бога своєму народу, Яків також вказав на значення Божої мудрості, яка завжди є чистою і святою. «Мудрість, що походить згори, є насамперед чистою, потім миролюбною, лагідною, поступливою, повною милосердя і добрих плодів, без упередження і без лицемірства. А плід праведності сіється в мирі тими, хто творить мир». Яків 3:17,18

У наведених вище віршах наша увага повертається до того факту, що небесна мудрість діє в гармонії з божественним характером. Хоча дух мудрості, що походить згори, є мирним, апостол не ставив його важливість вище чистоти. Справжня мудрість є мирною лише тоді, коли вона узгоджується зі святістю і чистотою. Вона може бути в мирі лише з тим, що є святим. Лагідність слідує за чистотою і є мирною, коли вона освячена Істиною. Небесна

мудрість радіє, будучи «сповненою милосердя», а «добрі плоди» розвиваються в серцях тих, хто був просвітлений мудрістю згори.

Світло Істини

Пророк Ісаїя говорить про світло і його зв'язок з життям та Істиною. Представляючи божественний задум, він пише: «Я приведу сліпих шляхом, якого вони не знали; я поведу їх стежками, яких вони не знали: я зроблю темряву перед ними світлом, а криве — рівним. Це я зроблю для них і не покину їх». «Заради Сіону я не замовкну, заради Єрусалиму я не спочиватиму, поки його справедливість не вийде, як яскраве світло, і його спасіння, як палаюча лампа». Ісаїя 42:16; 62:1

Багато інших місць Писання також звертають нашу увагу на особливий дар світла. «У Тебе джерело життя, у Твоєму світлі ми побачимо світло». «Блаженні люди, які знають радісний голос, вони ходитимуть, Господи, у світлі Твого обличчя». «Твоє слово — світильник для моїх ніг і світло для моєї стежки». «Шлях праведних — як саяво, що світить дедалі яскравіше аж до досконалого дня». Псалми 36:9; 89:15; 119:105; Приповіді 4:18

Як керівництво і духовну перспективу для послідовників Христа ми читаємо: «Ніхто не запалює світильника і не ховає його, або ставить під кошик. Натомість світильник ставлять на підставку, де його світло можуть бачити всі, хто входить у дім. Твоє око подібне до світильника, що освітлює твоє тіло. Коли твоє око здорове, все твоє тіло наповнене світлом. Але коли воно нездорове, твоє тіло наповнене темрявою. Переконайся, що світло, яке ти вважаєш своїм, насправді не є темрявою. Якщо ти наповнений світлом, без темних куточків, то все твоє життя буде сяяти, немов прожектор наповнює тебе світлом». Лука 11:33-36

Медитація над Словом Божим

Медитація є ознакою християнського характеру тих, хто прагне ходити шляхами нашого люблячого Небесного Отця і дотримуватися Його Слова. За століття до народження Ісуса псалмист писав: «Твої заповіді – моя радість. Твої свідчення справедливі навіки; дай мені розуміння, щоб я міг жити. Я волаю всім серцем своїм; відповісти мені, Господи! Я буду дотримуватися Твоїх постанов. Я волаю до Тебе; спаси мене, і я буду дотримуватися Твоїх свідчень. Я встаю до світанку і волаю про допомогу; я чекаю на Твої слова. Мої очі очікують нічних вахт, щоб я міг

медитувати над Твоїм словом». Псалми 119:143-148

Псалмист далі сказав: «Блаженний той чоловік, що не ходить за радою безбожних, не стоїть на дорозі грішників і не сидить на сидінні глумливих. Але його втіха – в законі Господньому, і він розмірковує над Його законом день і ніч. І він буде, як дерево, посаджене при потоках вод, що приносить свої плоди в свій час, і листя його не в'яне, і все, що він робить, процвітає». Псалми 1:1-3

У своєму листі до єврейських братів апостол Павло писав: «Бо слово Боже є живе і діяльне, і гостріше від будь-якого двосічного меча, і проникає аж до розділення душі та духа, суглобів і мозку, і здатне судити думки та наміри серця. І немає жодної істоти, яка була б прихована від Його погляду, але все відкрите і оголене перед очима Того, з ким ми маємо справу. Отож, маючи великого первосвященика, що пройшов небеса, Ісуса, Сина Божого, тримаймося нашого визнання». Євреїв 4:12-14

Свідчення Ісуса

Ісус чітко дав зрозуміти, що він був посланий, щоб виконувати волю і задум Небесного Отця, а не

свою власну. Його смиренні слова записані в Євангелії від Івана, де ми читаємо: «Я нічого не можу робити сам. Я суджу так, як Бог мені каже. Тому мій суд справедливий, бо я виконую волю того, хто послав мене, а не свою власну волю. Якби я свідчив про себе самого, моє свідчення не було б дійсним. Але є ще хтось, хто свідчить про мене, і я запевняю вас, що все, що він про мене говорить, є правдою». Іван 5:30-32

Коли Ісус сказав: «хтось інший також свідчить про мене», він мав на увазі Івана Хрестителя. Він був попередником Христа і підготував шлях для його служіння. «Насправді, ви послали слідчих, щоб вони послушали Івана Хрестителя, і його свідчення про мене було правдивим. Звичайно, я не потребую людських свідків, але я кажу це, щоб ви могли спастися. Іван був як палаюча і сяюча лампа, і ви деякий час були захоплені його посланням. Але я маю свідка більшого за Івана — мої вчення і мої чудеса. Отець дав мені ці діла, щоб я їх виконав, і вони доводять, що він послав мене. І Отець, який послав мене, сам свідчить про мене. ...Ви ретельно вивчаєте Писання, бо думаєте, що в них маєте вічне життя. Саме ці Писання свідчать про мене. Іоанна 5:33-37,39

Спадщина берейн

Спостереження апостола Павла про те, що члени церкви в місті Береї були благородними дослідниками Біблії, є позитивним уроком для всього народу Господнього, про який слід завжди пам'ятати. Ці брати щиро вірили в непогрішне Слово Боже і наголошували, що воно є єдиним справжнім джерелом розуміння. Вони глибоко цінували його значення і значення як «так говорить Господь» для остаточного підтвердження того, у що вони вірили.

Ще раз цитуючи наш вступний текст з іншого перекладу, ми читаємо про спадщину берейських братів: «А ці юдеї були кращі та благородніші за тих у Солуні, бо вони були цілком готові і прийняли та вітали послання про досягнення через Христа вічного спасіння в Царстві Божому з нахилом розуму та завзяттям, щодня досліджуючи та вивчаючи Писання, щоб перевірити, чи так це є. Тому багато з них стали віруючими, разом із чималою кількістю видатних греків, як жінок, так і чоловіків». Дії 17:11,12